

DÍRA V TĚLE

Sedíme tu mlčky, pijem hořký čaj,
je pozdní večer, ale ne máj,
hrdliččin nezve ku lásce hlas,
na našem úsměvu objevil se kaz

a já ti teď podám do ruky kleště,
budu křičet: Tahej, tahej víc, a ještě!
Bolavý srdce musí z těla ven,
pak se mi uleví, dám si tam dren.

Ty mi dáš pusu, já dopiju ten čaj,
navždy odsud vypadnu směrem na tramvaj,
jenom, až přijede, musím si dát bacha,
kdyby ji řídil Karel Hynek Mácha,

řeknu mu od plic, že je všechno v háji,
že je pozdní večer, ale ne v máji,
že se mi na srdci udělal kaz,
tak muselo ven a udělám to zas.

Nezlob se, Karle, i pro mě je to těžký,
v osmnáctce nejedu, radši pudu pěšky,
pochop to, Karle, tyhle rány bolejí,
už nechci znovu zažít, že spadne trolej.

- - -

Koukejte se, hele,
jakou mám tady v těle
obrovskou díru, i tak se dá žít,

zažil jsem miliardu
infarktů miokardu,
teď od příhod srdečních mám konečně klid!

- - -